మాగాడు

- అత్తలూరి విజయలక్ష్మి

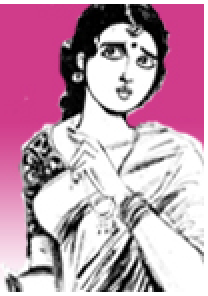

(గత సంచిక తరువాయి)

20 వ భాగం

ఆ రాత్రి సూర్య గురించే ఆలోచిస్తూ పడుకున్నాను. చాలాసేపు నిద్రపట్టలేదు. మధ్య, మధ్య లేచి, మంచినీళ్ళు తాగి మంచం మీద అచేతనంగా కూర్చుని, అతని మాటలు మననం చేసుకుంటూ ఉంటే, ఈ ప్రపంచంలో నేనే కాదు, నాలాంటి దౌర్భాగ్యులు చాలామంది ఉన్నారన్న నగ్నసత్యం బోధపడినట్టు అనిపించింది. . ఒక విధంగా గుణ కూడా కష్టాల్లోనే ఉన్నాడు.. అవి ఆర్ధికపరమైనవి. అతనికి అమ్మా, నాన్న, చెల్లి అందరూ ఉన్నారు. కానీ, నాకూ, సూర్యకి ఎవరూ లేరు. మేము బతికి ఉన్నా, చనిపోయినా బాధపడేవాళ్ళు ఎవరూ లేరు. మహా అంటే గుణ కొన్ని రోజులు బాధపడతాడు.. ఆ తరవాత మర్చిపోతాడు. మనసు నిండా శూన్యం ఆవరించింది.

గాఢ నిద్రలో ఉన్న గుణ బాత్రూమ్ కి వెళ్ళాల్సి వచ్చి లేచాడు. చీకట్లో నడి మంచం మీద కూర్చున్న నన్ను చూసి ముందు ఉలిక్కిపడి, తరవాత “ ఏమైంది మహా! ఎందుకట్లా కూర్చున్నావు? నిద్రపట్టడం లేదా!” అని అడిగాడు.

“అవును గుణా! ఎందుకో నిద్రపట్టడం లేదు. భయంగా ఉంది” అన్నాను.

“అరె భయం ఎందుకు? చిన్నపిల్లానివా! పడుకో “ అన్నాడు నా భుజం మీద చేయేసి.

సూర్య చెప్పిన అతని విషాద గాధ గుణ కి చెప్పుకోవాలి అనిపించింది. కానీ అంత రాత్రివేళ తన నిద్ర చెడగొట్టడం ఇష్టం లేక, నిశ్శబ్దంగా దిండు మీదకి వాలాను. చాలా సేపటి తరవాత నిద్రాకన్య కరుణించింది.

మర్నాడు నేను, గుణ మా యాడ్ ఏజన్సీ కి వెళ్లేసరికి, కొత్త సినిమా కి సంబంధించిన బొమ్మలేవో వేయాలిట. మమ్మల్ని చూడగానే మా యజమాని “రండి. రండి.. ఈ బొమ్మలు పెద్ద, పెద్ద కట్ ఔట్స్ చేసి, థియేటర్ కాడ పెట్టాలె. సినిమా నెక్స్ట మంత్ రిలీజ్ ఆయితది.. చిరంజీవి ఫ్యాన్స్ చెప్పి పోయిన్రు.. జల్ది చేయుండ్రి” అన్నాడు.

ఆరోజు పని ఒత్తిడి వల్ల తాత్కాలికంగా సూర్య ఆలోచనలు బాధించలేదు. రెండు రోజులు ఆ పనితోటే నేను, గుణ కూడా బిజీ అయిపోయాము. సూర్యని కలవలేకపోయాను. మూడోరోజు ఉదయమే సూర్య మా రూమ్ కి వచ్చాడు.

"ఏమై పోయావు ? నేషనల్ కాంపిటీషన్ కి నీ పెయింటింగ్ ఇవ్వలేదేంటి? దానికి ఎంట్రీ ఇవ్వాలి." అన్నాడు.

నిజమే! నేనా విషయమే మర్చిపోయాను. "సారీ సూర్యా! work లో కొంచెం బిజీ అయాను.. ఇవాళ సాయంత్రం వస్తాను." అన్నాను.

గుణ కూడా నాకు సపోర్ట్ గా "అవునన్నా! చిరంజీవి సినిమా రిలీజ్ అంట.. కట్ అవుట్ లు చేస్తున్నాం " అన్నాడు.

"సరే!, సరే! సాయంత్రం త్వరగా వచ్చేయ్. టైం లేదు ఎంట్రీ గడువు అయిపోతుంది. నేను ఇప్పుడు పబ్లిక్ గార్డెన్ లో చిల్డ్రెన్ ఫెస్టివల్ కి వెళ్తున్నా.. వస్తాను.. బై " అంటూ హడావుడిగా వెళ్ళిపోయాడు.

"ఎంట్రీ ఏంటి? ఎక్కడ కాంపిటీషన్?" అడిగాడు గుణ.

విషయం అంతా వివరించి, సూర్య గురించి కూడా చెప్పి, "నువ్వన్నట్టు సూర్య జీవితం ఎంతో విషాదం. నిజానికి సూర్య చాలా గొప్పవాడు. అతని గొప్పదనం ఈ సమాజం ఎందుకు గుర్తించదు! అన్నాను.

గుణ కొంత సేపు మౌనంగా ఉండి, నా మీద తట్టి " దీపం మాట్లాడదు.. నిశ్శబ్దంగా కాంతిని ప్రసరిస్తుంది, విజయం సాధించిన వాళ్ళు దాన్ని ప్రదర్శించుకోరు.. వారు సాధించిన విజయాలే వారిని గొప్పవాళ్ళను చేస్తాయి. అతను చాలా కష్టపడ్డాడు. కానీ అది ఎప్పుడూ, ఎవరికీ చెప్పడు." అన్నాడు.

"కానీ, సూర్య అంత గొప్పవాడు అయి ఉండి, ఇంత సింపుల్ గా ఉండడం ఏమిటి అనిపిస్తుంది. " అన్నాను.

"అరె భాయ్.. ఇది జీవితం" అన్నాడు గుణ మరింత సింపుల్ గా.

"లైఫ్ అంటే ఇలా ఉంటుందా? మాది లైఫ్ అయితే, నోట్లో బంగారం స్పూన్ పెట్టుకుని బతికేవాళ్ళది ఏమిటి? ఏది లైఫ్? అసలు జీవితానికి సరైన అర్థం ఏమిటి? ఇలా అనేక ప్రశ్నలు నన్ను ఈగల్లా ముసురుతుంటే యాంత్రికంగా కంపెనీకి వెళ్ళి, త్వరగా పని ముగించుకుని సూర్య దగ్గరకు వెళ్లాను.

అప్పటికే సూర్య తన సరంజామా తో నా కోసం ఎదురుచూస్తున్నాడు.

"రావోయ్! కూర్చో.. ఇదిగో ఈ ఫారం ఫిల్ చేయి" అంటూ నా చేతికి ఒక అప్లికేషన్ ఫారం ఇచ్చాడు.

నేనెప్పుడూ ఎలాంటి దరఖాస్తులు చేయకపోడం వల్ల నాకు అది ఏమిటో, ఎలా చేయాలో అర్థం కాలేదు. సూర్యవైపు తెల్లమొహం వేసుకుని చూస్తూ " ఇదంతా చూస్తుంటే నాకు భయం వేస్తోంది సూర్యా! చదువు రాదు నాకు. నీలాగా హిందీ, ఇంగ్లీష్ మాట్లాడలేను. దీనికి నాకు అర్హత ఉందా " బేలగా అన్నాను..

“అవన్నీ ఆలోచించకు. నువ్వు గొప్ప కళాకారుడివి. నీ వ్రేళ్ళలో మాజిక్ ఉంది తేజా! బోలెడు ప్రదర్శనల్లో ఎన్నో బహుమతులు పొందిన నాకే లేని గొప్ప ఆర్ట్ నీదగ్గర ఉంది. నీ గురించి నీకు తెలియడం లేదు.. అందుకే అలా కుంచించుకుని పోతున్నావు.. అలా ఉండకు.. ధైర్యంగా ఉండు.. ఆత్మవిశ్వాసంతో ఉండు..“ గీత బోధిస్తున్న శ్రీకృష్ణుడిలా అనిపించాడు సూర్య.

“ నీ మీద నీకు నమ్మకం లేకపోతే నువ్వు అడుగు కూడా ముందుకు వేయలేవు తేజా! మనం వేసే ప్రతి అడుగు ప్రగతికి తోడ్పడాలని కోరుకుంటూ వేయాలి.. ఓటమి ఎదురైనా గెలుపు కోసం పరుగు తీయాలి.. ఇది జీవితం” అన్నాడు.

సూర్య మాటల్లో ఏదో మత్తో, మజానో తెలియదు. నేను ఎదురుచెప్పలేను. ఆ మాటలే నాలోని బెరుకుని, మొహమాటాన్ని పటా పంచలు చేస్తూ, న్యూనతా భావం అనే మంచు పరదాలను తొలగించుకుంటూ, ఒక విధమైన ధైర్యం వెచ్చని సూర్యకిరణంలా తాకసాగింది నన్ను . అతను చెప్పిన చోట సంతకాలు చేసాను. ప్రతిసారి నా డేట్ ఆఫ్ బర్త్ దగ్గర పెద్దగా ప్రశ్నార్ధకం నన్ను వెక్కిరిస్తుంది. అయితే, చంద్రకాంత్ గారు సృష్టించిన డేట్ ఆఫ్ బర్త్ నే అసలుది గా భావించి తృప్తి పడడం అలవాటు అయింది. నా తండ్రి పేరు అప్పన్న అని గుర్తుంది, కానీ ఇంటిపేరు తెలియదు. అమ్మని అమ్మా అని పిలవడం తప్ప అమ్మకీ ఒక పేరుంటుందని కూడా తెలియని అయోమయస్థితి నుంచి బయటపడినా, అమ్మ పేరు మాత్రం తెలుసుకోలేకపోయాను.

ఆ రాత్రి చంద్రకాంత్ గారికి నేను సాధించిన విజయం గురించి చెప్పాలని అనిపించింది. . కానీ, అవకాశం లభించలేదు.. ఇంటి పక్కన ఉన్న పబ్లిక్ ఫోన్ పాడైంది .. ఎస్ టి డి చేయాలి.. కుదరలేదు.

ఆయన చెప్పినట్టే డైరీ మాత్రం రాయడం మర్చిపోడం లేదు.. ఆ రాత్రి కూడా జరిగినవన్నీ ఆయనకీ చెబుతున్నట్టుగా డైరీ లో రాసుకున్నాను. చివరలో ఇలా రాసుకున్నాను. “అయ్యగారూ! మీరు నన్ను దీవించి పంపారు కదా! అవి వృధా అవలేదండి. త్వరలో నేను జాతీయస్థాయి చిత్రకళా ప్రదర్శనలో పాల్గొనబోతున్నాను. మీ దీవెనలు కావాలి. ఇస్తారుగా!”

కళ్ళు మూసుకుని గతానికి, వర్తమానానికి సంధిచేసుకోడానికి ప్రయత్నిస్తూ పడుకున్నాను.

మరునాడు ఉదయం ఏడింటికే సూర్య తలుపు కొట్టాడు.. గుణశేఖర్, తలుపు తీసి సూర్యని చూసి నన్ను లేపాడు. సూర్య తన చేతిలో ఉన్న వార్తాపత్రిక నాకు ఇస్తూ “ ఇదిగో ప్రత్యేకంగా నీ చిత్రం ఫోటో వేసి, అద్భుతమైన చిత్రం అంటూ రాసారు.. రెండు రోజులు జరిగిన ఆర్ట్ ఎగ్జిబిషన్ గురించిన వార్తా కథనం “ అన్నాడు.

నా శరీరం యావత్తూ కంపించింది. నా పేరు పేపర్లో వచ్చిందా! నేను అంత గోప్పవాడినా! వణుకుతున్న చేతులతో ఆ పేపర్ తీసుకున్నాను. నా కళ్ళు ఆత్రంగా అక్షరాల వెంట పరిగెత్తాయి.

ఒక్కసారిగా నా గొంతులో నుంచి బిగ్గరగా ఒక శబ్దం వచ్చింది. గుణ, సూర్య ఇద్దరూ అదిరిపడి, పడిపోతున్న నన్ను గట్టిగా పట్టుకున్నారు.

నాకు ఆ పేపర్ లో కనిపించింది నా చిత్రం కాదు.. నా పేరూ కాదు. యునిఫారం లో గంభీరంగా, హుందాగా ఉన్న చంద్రకాంత్ ఫోటో, దాని కింద పెద్ద అక్షారాల్లో ఉన్న శీర్షిక.

ఎస్. పి చంద్రకాంత్ మీద మావోయిస్ట్ ల దాడి.

కుటుంబంతో శ్రీ సూర్యనారాయణ స్వామీ దేవాలయం దర్శించుకుని తిరిగి వస్తున్న......

నా చేతిలో పేపర్ జారిపోయింది.. రెండు చేతులూ మొహానికి అడ్డు పెట్టుకుని. " బాబుగారూ! మీరూ నన్ను మోసం చేశారా!" అంటూ పెద్ద పెట్టున ఏడవసాగాను. సూర్య, గుణశేఖర్ నిశ్చేష్టులై స్తంభించినట్టు నిలబడిపోయారు.

"అయిపోయింది మిత్రులారా! నాకున్న ఒకే ఒక కొండంత అండ కూలిపోయింది. ఇంక నాకెవరున్నారు? అని భోరున ఏడుస్తున్న నన్ను చెరో చేత్తో పట్టుకుని మంచం మీద కూర్చోబెట్టి సూర్య, గుణ ఓదార్చసాగారు. కానీ, ఎందరు ఓదార్చినా ఆగడానికి నా కంట కారుతున్నది మామూలు కన్నీళ్లు కాదు, మహా సముద్రాలు".

నిజాయితీకి, క్రమశిక్షణకి మారు పేరైన చంద్రకాంత్ గారిని చంపడానికి ఆ దుర్మార్గులకి చేతులెలా వచ్చాయి? ఆయన అందరికీ ఉపకారమే తప్ప చీమంత అపకారం కూడా చేయలేదే! దేవుడా! నీలో ఎంత కాఠిన్యం ఉంది! ఎంత అణచుకున్నా దుఃఖం ఆగడం లేదు. ఆ దుఃఖం నుంచి బయట పడేయడానికి గుణశేఖర్, సూర్యలకి చాలా కష్టం అయింది. మూడు రోజులు తిండి, నీళ్ళు మానేసి ఒంటరిగా కూర్చుని ఏడ్చాను.. ఎందుకు నా జీవితం తో ఆడుకుంటున్నాడు దేవుడు? నా అనే వాళ్ళను అందరినీ ఎందుకింత నిర్దయగా నా నుంచి లాక్కుంటున్నాడు? నేను చేసిన నేరం ఏంటి? అని కన్నీళ్ళతో అడుగుతున్న నావైపు ఇద్దరూ నిస్సహాయంగా చూసారు.

గుణశేఖర్ సూర్యని పట్టుకుని వెక్కి, వెక్కి ఏడుస్తూ " నువ్వే కాపాడన్నా దోస్త్ ను" అన్నాడు.

" భగవంతుడు మనుషులను కలుపుతూ ఉంటాడు, విడదీస్తూ ఉంటాడు.. ఇలా ఎందుకు చేస్తావు? అని కానీ, ఎందుకు చేసావు? అని కానీ మనం భగవంతుడిని ప్రశ్నించలేము.." అని నిట్టూర్చి, నాకు దగ్గరగా కూర్చుని తనకి తోచిన మాటలు చెబుతూ నన్ను మామూలు మనిషిని చేయడానికి విశ్వప్రయత్నం చేసాడు .

ఏది జరిగినా, ఎలా జరిగినా సూర్య,చంద్రులు గతి తప్పరు.. ఋతువులు మారకా తప్పదు. హేమంతం, వసంతం, గ్రీష్మం, అన్నీ యధావిధిగా తమ కర్తవ్యమ్ నెరవేరుస్తూనే ఉంటాయి. నేనూ నా కర్తవ్యమ్ నెరవేర్చాలి. బతకాలి..

నెమ్మదిగా ఒక వారం తరవాత కొద్దిగా కోలుకుని తిరిగి తన రొటీన్ లో పడ్డాను. పగలు పనిలో పడి మర్చిపోయినా, రాత్రిళ్ళు మాత్రం వెక్కి, వెక్కి ఏడుస్తూ ఉండడం చూసి గుణశేఖర్ ఏం చేయాలో పాలుపోక, మరునాడు మా యజమాని దగ్గర ఐదువేలు అడ్వాన్స్ తీసుకుని, ఒక చిన్న టి.వి కొనుక్కుని వచ్చాడు. గుణ నన్ను ఆ విషాదం నుంచి బయట పడేయడానికి చేస్తున్న కృషి చూసి, నన్ను నేను తిట్టుకున్నాను. నా వలన నా మిత్రుడికి కూడా శాంతి లేకుండా చేస్తున్నానా అనిపించింది. మామూలుగా అవడానికి నన్ను నేను ఆయత్తం చేసుకోడానికి, టి వి లో సినిమాలు చూస్తూ, నెమ్మదిగా కోలుకున్నాను.

రెండు నెలల తరవాత బెంగుళూరు లో నా చిత్రాల ప్రదర్శనకి అనుమతి లభించింది. దానికి సంబంధించిన వ్యవహారం మొత్తం సూర్య చూసుకున్నాడు.

బెంగుళూరు బయలుదేరాల్సిన రోజు చేతిలో టికెట్స్ పెట్టి, గుణని కూడా తోడుగా తీసుకుని వచ్చి, బెంగుళూరు వెళ్ళే రైల్లో ఎక్కించి ఎన్నో జాగ్రత్తలు చెప్పి, "శుభవార్తతో తిరిగి రా తేజా! అంతా జయం కలుగుతుంది" అని వీడ్కోలు చెప్పాడు.

గుణ కూడా బై చెప్పి, " జాగ్రత్త తేజా! నీకేదన్నా తెలియకపోతే ఎవరినైనా అడుగు.. మన తెలుగువాళ్ళు చాలా మంది ఉంటారు" అని చెప్పాడు. వాళ్ళ ప్రేమకి, అభిమానానికి నా మనసు పులకించిపోయింది. చేతులూపుతూ వెళ్తున్న నా ప్రియమైన స్నేహితులను చూస్తూ ఉంటే, సూర్య మాటలు నా చెవుల్లో ప్రతిధ్వనించాయి. "మన దగ్గర ఆస్తులు, ఆశలు ఏమీ లేవు అంటే మన తప్పు కాదు, కానీ మన దగ్గర ఒక స్నేహితుడు కూడా లేకపోతే మాత్రం అది మన తప్పే."

నేను ఏ తప్పు చేయలేదు మిత్రులారా! బెంగుళూరు వైపు వెళ్తున్న యశ్వంత్ పూర్ ఎక్స్ ప్రెస్ లో విండో సీటు లో కూర్చుని కదిలిపోతున్న దృశ్యాలు చూస్తున్నాను. చాలాకాలం తరవాత ఒంటరితనం వెతుక్కుంటూ వచ్చి నా మనసులోకి దూరినట్టు అనిపించింది. గుణశేఖర్, సూర్యల స్నేహం ఎడారి లాంటి నా జీవితంలో అనూహ్యంగా విరిసిన పూదోట.. ఆ స్నేహ పరిమళాలు నన్ను బతికించడమే కాదు.. బతుకు మీద మమకారాన్ని కలిగించాయి. కానీ, హాయిగా ఆనందంగా సాగుతున్న జీవితంలో మరో కల్లోలం చంద్రకాంత్ గారి మరణం. సాక్షాత్తూ మహాలక్ష్మి అవతరించినట్టు చిరునవ్వుతో, నుదుట పెద్ద కుంకుమ బొట్టుతో, గద్వాల చీరలతో కనిపించే అమ్మగారు ఇప్పుడు కళావిహీనంగా నా కళ్ళముందు కనిపిస్తున్నది.. చరణ్ ఎలా ఉన్నాడో! తండ్రి పోయిన దుఖాన్ని ఎలా తట్టుకుంటున్నాడో! వెళ్ళి ఒక్కసారి

పలకరించాలన్నా వాళ్ళు ఇప్పుడు ఎక్కడ ఉంటున్నారో తెలియదు. తెలుసుకుని వెళ్ళడం పెద్ద కష్టం కాదు.. కానీ, తనని గుర్తుపడతారా. ఒకవేళ గుర్తుపట్టినా, ఆదరిస్తారా! అన్నీ ప్రశ్నలే.. సందేహాలే.. మనసు వెళ్లాలని తహ,తహలాడుతోంది.. వెళ్లి ఏం చేస్తావు? ఏమనిఓదారుస్తావు? అని అంతరాత్మ ప్రశ్నిస్తోంది.

సంఘర్షణ, సమరం.. మనసుకీ, మెదడు కీ మధ్య యుద్ధం.. కళ్ళుమూసుకున్నాను ..మూసుకున్న రెప్పల మీద లక్ష్మీదేవి కొత్త రూపం కదులుతూ గుండె బద్దలై పోతోంది.. పరిగెడుతున్న రైలు శబ్దంకన్నా నా గుండె కొట్టుకుంటున్న శబ్దం పెద్దగా వినిపిస్తోంది. నాకేనా! చుట్టూ కూర్చున్న ప్రయాణీకులందరికీ నా గుండె శబ్దం వినిపిస్తోందా ! చుట్టూ కలయ చూశాను.

కొందరు కిటికీలోంచి బయటకి చూస్తున్నారు. కొందరు ఆకలి వేస్తోందేమో తెచ్చుకున్న పోట్లాలు విప్పి అందులోని పదార్థాలు తింటున్నారు. కొందరు పుస్తకాలు చదువుకుంటున్నారు. అందరూ వారి, వారి పనుల్లో ప్రశాంతంగా ఉన్నారు. నాలా ఎవరూ టెన్షన్ గా ఉన్నట్టు అనిపించలేదు. ఎందుకుంటారు? అవును ఎందుకుంటారు? అందరూ నాలాంటి దురదృష్టవంతులే ఉండరు కదా!.

నిజానికి ఎంతో సంతోషంగా ఉండాల్సిన సమయం.. కానీ లేదు.. సంతోషం అసలు లేదు. నా ప్రగతిని హృదయపూర్వకంగా ఆస్వాదించి, అభినందించే ముఖ్యమైన వ్యక్తి వెళ్ళిపోయాడు.. ఇంక ఎవరికోసం ఈ పోటీలు? ప్రదర్శనలు?.

స్టేషన్ కి ఎవరో వచ్చి , నన్ను తీసుకుని వెళ్లి రెండు రోజులు ఆతిథ్యం ఇస్తారు అని చెప్పాడు సూర్య. “ నీకేం భయం లేదు.. ఇది నీకు వచ్చిన సువర్ణావకాశం.. ఎంతోప్రయత్నం చేస్తే కానీ ఎవరికీ దక్కని ఒక మంచి అవకాశం.. గుడ్ లక్” అని అభినందించి పంపించాడు.

ఎవరీ సూర్య? ఎవరీ గుణశేఖర్? వాళ్ళకీ, నాకూ ఏమిటి సంబంధం! అసలేంటి ఈ జీవితం? ఎక్కడినుంచి ఎక్కడికి తీసుకువెళ్తోంది? నా అనే వాళ్ళని, నా వాళ్ళని నిర్దయగా తీసుకువెళ్ళిన ఈ విధి నాకేమి సంబంధం లేని వాళ్ళతో ఎందుకిలా కలుపుతోంది! సూర్య ఎంత మంచివాడు!దేవుడు.. అవును దేవుడు నెత్తిన కిరీటంతో ఒంటినిండా నగలతో, పట్టు వస్త్రాలతో, మెడలో పూల దండలతో సినిమాల్లో చూపించినట్టు ఉంటాడా! దేవుడు మనిషి రూపంలోనే ఉంటాడు.. ఎప్పుడు, ఏ సమయంలో ఎంతవరకు ఆదుకోవాలో అంతవరకే ఆదుకుంటాడు . అలాగే ఆదుకున్నాడు. ఒకసారి సింహాచలం లాగా, ఒకసారి చంద్రకాంత్ గారిలాగా, ఇప్పుడు సూర్య, గుణశేఖర్ లాగా.. కళ్ళల్లో సుడులు తిరుగుతున్న నీళ్ళు తోటి ప్రయాణీకుల దృష్టిలో పడకుండా అలా కిటికీ లో నుంచి చూస్తూనే ఉన్నాను.

చీకట్లో దృశ్యాలు అస్పష్టంగా కనిపిస్తున్నాయి. ఏవో పెద్ద, పెద్ద చెట్లు వెనక్కి వెళ్తూ ప్రయాణీకులను ఆటపట్టిస్తున్నాయి. దయ్యాలు, భూతాలు కలిసి చేస్తున్న నాట్యానికి లయబద్ధంగా పాట పాడుతున్నట్టుగా ఉంది రైలు శబ్దం.

పక్కన కూర్చున్న యువకుడు పలకరించాడు. “హలో! నా పేరు అజయ్.. సాఫ్ట్ వేర్ ఇంజనీర్” అన్నాడు పరిచయం చేసుకుంటూ. పచ్చగా, పొడుగ్గా, అందంగా, రిచ్ గా ఉన్నాడు.

నేను వేసుకున్న సాధారణమైన పాంట్, ఖాకీ చొక్కా అతని బట్టల ముందు వెల ,వెల బోతుంటే కొంచెం న్యూనతా భావంతో “నా పేరు మహా.. మహాతేజ” అన్నాను సూర్య పేరులో సగం కలిపి.

“గుడ్ నేమ్ ఏం చేస్తున్నావు?” ఏక వచనంతోటే సంభాషణ సాగిస్తూ అడిగాడు.

సిగ్గుగా అనిపించింది. సాఫ్ట్ వేర్ కాదు.. మామూలు గ్రాడ్యుయేట్ కూడా కాదు.. కొన్ని అక్షరాలు మాత్రం తెలిసిన ఒక అనాథని అని చెప్పడానికి గొంతులో ఏదో అడ్డు పడినట్టు అనిపించింది.

“ మీది బెంగళూరా!” అడిగాడు సమాధానం కోసం ఎక్కువ సేపు ఎదురు చూడకుండా.

“ కాదు హైదరాబాద్..” అప్రయత్నంగా అన్నాను.

అతనికి నేను చిత్రకారుడిని అని చెప్పాలనిపించింది. నాలో ఉన్న ఒక చిన్న గొప్పతనం చెప్పుకోడానికి వచ్చిన అవకాశం వదులుకోకుండా కొంచెం ఉత్సాహం తెచ్చుకుని చెప్పాను “ ఆర్ట్ ఎగ్జిబిషనలో పాల్గొనడానికి వెళ్తున్నా..”

“ ఓ నువ్వు ఆర్టిస్టా! “ అతని కళ్ళల్లో ప్రశంస ..

“ అవును నాకు ఆర్ట్ అంటే చాలా ఇష్టం .. చిన్నప్పటి నుంచి ఏది కనిపిస్తే అది గీయడం అలవాటు”రెట్టించిన ఉత్సాహంతో చెప్పాను .

“ ఓ ! గుడ్ .. ఎన్ని రోజులు ఆర్ట్ ఎగ్జిబిషన్ ?” కుతూహలంగా అడిగాడు.

“ రెండు రోజులు.. “

“ నీ పెయింటింగ్స్ పంపించావా! “

“ నా ఫ్రెండ్ పంపించాడు. “

“ మంచి ఫ్రెండ్... స్నేహితుడు అంటే అలాగే ఉండాలి.” నవ్వుతూ అన్నాడు అజయ్. తిరిగి అడిగాడు “ సేల్ కి పెడతావా! “

నేను మాట్లాడలేదు. నాకు మాత్రం ఏం తెలుసు! దేవుడి దయ వల్ల గాంధీ చిత్రం కొనుక్కున్నట్టు ఎవరైనా అభిరుచి గల గొప్ప వ్యక్తి కనిపిస్తే, అవి అమ్మడానికి ఏమాత్రం అభ్యంతరం లేదు.

“విదేశాల్లో ఇలాంటి ప్రదర్శనలప్పుడే వాళ్ళ పెయింటింగ్స్ కింద రేటు కూడా రాస్తారు. అక్కడ ఆర్టిస్ట్ లని ఎంతో గౌరవిస్తారు.. ఎంత ఖరీదు అయినా నచ్చిన పెయింటింగ్ కొంటారు.. పికాసా తెలుసా!“

“ సూర్య చెప్పాడు.. “

“ మన దగ్గర కొనే వాళ్ళు తక్కువ...చూసేవాళ్ళు ఎక్కువ.. నువ్వు అదే ప్రొఫెషన్ గా తీసుకోవాలంటే ఎంతో కొంత రేట్ ఫిక్స్ చేసి పెట్టు.. ఎవరైనా కొనుక్కోవచ్చు. “

అజయ్ సూచన నచ్చింది.. అవును ఇంక ఇదే నా జీవనాధారం. కనీసం ఆ బొమ్మలు వేయడానికి అయిన ఖర్చు, కలర్స్ , కాన్వాస్, పెన్సిల్స్ , రోజులు, రోజులు, నిద్రాహారాలు మాని వెచ్చించిన అమూల్యమైన సమయం విలువ అయినా, చిత్రాల ద్వారా వస్తే చాలు.

“అకామడేషన్ ఎక్కడ ఇచ్చారు? వెన్యూ ఎక్కడ?” అడిగాడు అజయ్.

“నాకేం తెలియదు.. వాళ్ళు రమ్మన్నారు వెళ్తున్నా. స్టేషన్ కి ఎవరో వచ్చి రిసీవ్ చేసుకుంటారుట. ఆ తరవాత వాళ్ళు ఎక్కడికి తీసుకు వెళ్తే అక్కడికి వెళ్తాను.”

నా వైపు చిరునవ్వుతో చూస్తున్న అజయ్ మొహంలో నా పట్ల ఏదో అభిమానం కనిపించింది.

“ మొదటిసారి వస్తున్నావా బెంగుళూరు” అడిగాడు.

“ అవును...”.

ఇంతలో డిన్నర్, డిన్నర్ అంటూ వినిపించడంతో, “ డిన్నర్ తెచ్చుకున్నావా” అడిగాడు అజయ్. లేదు అన్నట్టు తల అడ్డంగా ఊపాను . రెండు డిన్నర్ అంటూ చెప్పి పర్స్ తీసి తనే డబ్బులిచ్చాడు అజయ్..

“ ఒద్దండి...” కంగారుగా అన్నాను.

“ దట్స్ ఓకే .... సరదాగా కలిసి తిందాం “ అన్నాడు అజయ్. అతనిలోని ఆ స్నేహ స్వభావం నన్ను మూగవాడిని చేసింది. ఎంత మంచివాడు! చిత్రం. దేవుడు నాకు ఎప్పుడూ మంచి మనుషులతోటే స్నేహబందాలు కలుపుతున్నాడు.

“మీ పేరెంట్స్ ఏం చేస్తుంటారు..” అటూ, ఇటూ ఊగుతున్న రైలు కదలికలకి, సన్నగా వీస్తున్న గాలికి కదిలే చెట్టు కొమ్మలా ఊగుతూ అడిగాడు అజయ్.

అబ్బా! రాకూడని ప్రశ్న.. అప్రయత్నంగా తల వంచుకుని “ నాకెవరూ లేరండి.. సూర్య, గుణ అని ఇద్దరు స్నేహితులు మాత్రం ఉన్నారు.”అన్నాను .

సీటుని ఆనుకుని కూర్చున్న అజయ్ గబుక్కున కొంచెం ముందుకి ఒంగి, నా కుడిచేయి తన చేతిలోకి తీసుకుని ఆదరంగా నొక్కి.. “ ఒకే...ఓకే..సారీ“ అన్నాడు.

మండుటెండలో మలయమారుతం అనిపించింది ఆ స్పర్శ.

“ సూర్యనేఈ ఎగ్జిబిషన్ లో నా ఆర్ట్ ప్రెజంట్ చేయడానికి ఎంట్రీ పంపాడు. తన ప్రోత్సాహం తోటే బయలుదేరాను.. నాకు ఇంత పెద్ద ప్రదర్శనలో పాల్గొనే ధైర్యం లేదు..”

సానుభూతిగా చూసాడు అజయ్. ” నిన్ను పిక్ అప్ చేసుకోడానికి ఆర్గనైజర్స్ వస్తారు అన్నావుకదూ!”

“ అవును సూర్య చెప్పాడు”

“ గుడ్...వాళ్ళ ఫోన్ నెంబర్, అడ్రెస్ తెచ్చుకున్నావా !”

తలూపాడు తేజ. ఇంతలో డిన్నర్ వచ్చింది.

ఇద్దరూ తినడం పూర్తీ చేసాక అప్పర్ బర్త్ మీదకి వెళ్ళిపోయాడు అజయ్. మిడిల్ బెర్త్ వచ్చిన ఒక మధ్య వయస్కుడికి, నా లోయర్ బెర్త్ ఇచ్చి, నేను మిడిల్ బెర్త్ మీదకి వెళ్ళి పడుకున్నాను.

స్టేషన్ రాగానే అజయ్ ముందుగానే లేచి బెర్త్ దిగి నా కాళ్ళ మీద కొట్టి లేపాడు.

ఉలిక్కిపడి లేచి, బెర్త్ దిగి అడిగాను “ఇదేనా బెంగుళూరు స్టేషన్..”

“ ఎస్“ అన్నాడు అజయ్.

బ్యాగ్ తీసుకుని అతనితో పాటే రైలు దిగాను. ప్లాట్ ఫార్మ్ మీదకి వచ్చాక అటూ, ఇటూ చూస్తూ నిలుచున్నాను. తను వెళ్ళిపోబోతూ ఆగి, “వచ్చారా నిన్ను పికప్ చేసుకునే వాళ్ళు” అడిగాడు అజయ్.. “ వాళ్లెవారో నాకు తెలియదు కదా! చూస్తున్నాను” అన్నాను వెతుకుతూ.

“సరే! వాళ్ళు వచ్చిందాకా వెయిట్ చేస్తాను” అని బ్యాగ్ భుజానికి తగిలించుకుని, నాతొ పాటు ఎదురుచూస్తూ నిలబడ్డాడు. పది నిమిషాలు గడిచినా ఎవరూ రాలేదు. “వాళ్ళ ఫోన్ నెంబర్ ఉందా నీ దగ్గర” అడిగాడు.

“ ఉంది” అంటూ జేబులో నుంచి వాళ్ళ దగ్గరనుంచి వచ్చిన ఆహ్వానం లెటర్ తీసి చూపించాను. అది చూసి “ ఓ ఈ ఆడిటోరియమా! మా ఇంటి దగ్గరే.. నాతో రా నేను తీసుకుని వెళ్తాను” అన్నాడు.

సందేహంగా చూసాను. నా సందేహం గమనించి నవ్వుతూ “ ఫర్వాలేదు రా.. నేను కూడా వెళ్ళిపోతే నీకు ఇబ్బంది అవుతుంది. వాళ్ళు ఎవరో వచ్చే ఉంటారు కానీ, నిన్ను గుర్తు పట్టలేదేమో! కమాన్ మనం వెళదాం నిన్ను పది గంటలకు అక్కడ దింపే బాధ్యత నాది” అన్నాడు.

అతని బలవంతం మీద అతనితో కలిసి టాక్సీ లో అతని ఇంటికి వెళ్ళాను. ఒక చిన్న ఇండిపెండెంట్ ఇల్లు. గేటు చప్పుడు అవగానే లోపలి నుంచి దాదాపు పరిగెత్తుకుంటూ వచ్చింది ఆమె. ఇరవై రెండేళ్ళు ఉంటాయి.. నిండుగా పూసిన జాజిపూల పందిరిలా, సౌరభాలతో నిండిన పూలవనంలా, చంద్రుడి నుంచి వెన్నెల అద్దుకుని కిందికి జారిన మబ్బుతునకలా ఆమె.

అజయ్ ఆమె నడుం చుట్టూ చేయెసి “హవార్యూ డార్లింగ్” అంటూ, తేజాని చూపిస్తూ అన్నాడు. “ ఈ అబ్బాయి ఆర్టిస్ట్ ... ఇక్కడే ఆర్ట్ ఎగ్జిబిషన్లో పార్టిసిపేట్ చేయడానికి వచ్చాడు. అతన్ని రిసీవ్ చేసుకోడానికి ఎవరో వస్తామన్నారట కనిపించలేదు.. మనకి దగ్గర కదా! నేను డ్రాప్ చేస్తానని నాతొ రమ్మన్నా.. పాపం ఫస్ట్ టైం వచ్చాడు బెంగుళూరు” అని ఆమెకి చెప్పి నా వైపు చూసి “ఈమె నా భార్య ప్రియాంక” అన్నాడు.

జీవితంలో మొదటిసారిగా ఒక అపురూపమైన స్త్రీని చూస్తున్నాను. స్త్రీ అంటే ఇలా ఉంటుందా!

“రండి లోపలికి” చిరునవ్వుతో ఆహ్వానించింది ప్రియాంక ..

అజయ్, ఆమె ముందు నడుస్తుంటే వెనకే నడుస్తున్న నాలోని చిత్రకారుడు నిద్రలేచాడు. వంపులు తిరిగిన ఆమె నడుం, పిరుదుల దాకా వేళ్ళాడుతున్న పెద్ద జడ, పచ్చటి మెడ, వెనక నుంచి చూస్తూ ఈమేనా ఊర్వశి అంటే! వడ్డాది పాపయ్య గారి బొమ్మకి ప్రాణం వచ్చిందా! ఇంతవరకూ అమ్మాయిలను, ఇంత దగ్గరగా చూడలేదు. నేను పని చేసే చోట నలుగురు అమ్మాయిలుఉన్నారు. వాళ్ళని ఏనాడూ కళ్ళెత్తి సరిగా చూడలేదు. రోడ్డు మీద ఎందఱో అమ్మాయిలు

తిరుగుతారు. ఎవరి వైపు చూడలేదు.. ఎవరితో పరిచయం, స్నేహం ఏమి లేవు. అమ్మాయి అంటే ఇంత అందంగా ఉంటుందా! ఈ అమ్మాయి మాత్రమే ఇంత అందంగా ఉందా! వెన్నెల మడుగు, పూలతోట సంగమిస్తే ఉద్భవించిందా ఈ సౌందర్యరాశి!

(కొనసాగింపు వచ్చే నెలలో)

COMMENTS